

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XV. Nulla re mundi posse religiosum auocari à consequenda perfectione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

aliud desidero, quàm iuuare, nec vnquam
internas inspirationes, aliaque media, qui-
bus ad perfectionem inflammentur, sub-
traho, imò hoc sine eos extraxi è sæculo.
Quomodo ergò potest destitui quisquam
meo auxilio? Qua ratione diffidere potest
de mea gratia, cum continenter stem ad o-
stium & pulsem, vt intrare queam, & cuius-
que inopiæ subuenire? Si hoc operculo cor-
tegere illi volunt ignauiam suam & socor-
diam, falluntur, quia multò amplius illam
parefaciunt. Qui culpam suam in alios re-
iicit, dupliciter peccat. Sic est Domine, non
tua, sed nostra culpa est, quò minus ad per-
fectionem tendamus. cum enim tu sis infi-
nitè sapiens, rationes nos iuuandi nosti, &
cum sis omnipotens, potes. Nec velle tuum
abnuis, quia voluntas tua est ipsa bonitas.
Vniuersa ergò culpa in solidum nostra est.

*Nulla re mundi posse religiosum auocari à
consequenda perfectione.*

CAPVT XV.

FILI, miles timidus nunquam defiget
vexillum in hostiũ mœnibus, quia for-
mido nimia facit, aut vt longiùs ab illis ab-
scedat, aut si vicinus fuerit, terga vertat, &

F 2 ideò

ideò nulla remuneratione dignus, nec vllò loco apud belli Imperatorem cenfetur, atq; à commilitonibus velut ignauus & excors contemnitur. Nolo feruum meum plus æquo esse audacem, vel temerarium, sed nec vòlo esse nimium timidum. Placet autem, vt fit magnanimus & constans, vt non metuat, vbi causa metuendi non est. Dicat quæso religiosus, qui negat se in cursu perfectionis progressurum, quid eum faciat subsistere aut tergiuersari? Non quod conatus sit inanis & vanus, cum iam dictum sit, quamplurimos ad perfectionis metam peruenisse, ego que promptus sim & paratus subuenire omnibus meæ gratiæ subsidio. Certè si religiosi omnestam parati essent ad complectendū oblatum à me subsidium industriamque suam cum mea gratia copulandam, quantum in me est desiderium ad illud suppeditandū, multò maior perfectorum numerus, quàm nunc est, existeret.

NON VERO tanta est inimicorum potentia, vt religiosum vel retardare, vel abstrahere queat a via perfectionis: licet enim potentes sint, tamen si velit, non solùm non poterit vinci, aut impediri ab illis, sed etiam facile eos poterit vincere, cum potentia eorū duntaxat consistat in tentando non autem

ia

in vincendo, vel impediendo, nisi fortè quis ab iis impediri vel vinci vltro velit. Satis imbecillis est hostis, cui nulla facta est potestas vincendi, nisi eos qui vinci volunt. Et animi nimis abiecti est, qui à talibus se vinci finit. Qui verò ab illis tentatus, non prolabitur, magnum quæstum in spiritu facit, quia tali exercitatione fortior constantiorque efficitur, & ampliori robore fretus ad perfectionem gradum facit, quod non est aliud, quàm perfectionem ipsam lucrari. Quo enim miles sæpiùs tractandis armis virtutem suam probavit, & in pluribus castris stipendia fecit, tantò perfectioris militis nomen consequutus est.

Nec propter imperfectorum, negligentiumuè dictoria debet bonus religiosus ab instituto perfectionis itinere cessare, hoc enim esset pluris æstimare sermones improborum, quàm meas inspirationes, ad salutem animæ pertinentes. O quantum mihi displicet, & quàm grauitè me offendunt illi, qui pestilètibz suis linguis religiosos virtuti ad consequendâ perfectionē singularem operâ nauantes perstringunt, & dicunt nimis citò velle eos peruenire ad culmē sanctitatis, vel ad alta nimis aspirare, vt postea lapsu grauiore ruant. Nec desunt, qui nō vereantur

affirmare, dedere se deuotioni, haud esse aliud, quàm valetudinem lædere, melancholia caput obruere, & diuino seruitio prorsus inhabilem se reddere. Mirum est, eiusmodi homines non animaduertere, quantum damnum venenatis huiusmodi dictis, etiam si per iocum effutiri videantur, faciant. Qui sanè ipsi benè non faciunt, nec patiuntur alios benefacere, dæmonis officio fungi videntur. Hi sunt verè inimici domestici, falsi fratres, ministri inferni, quorum opera Sathanas vtitur ad pios religiosorum conatus vel retardandos, vel penitus euertendos. Qui veneno inimicum suum vult è medio tollere, domestici vel familiaris illius opera vtitur. O infelices & miseri seductores, qui nec suo officio faciunt satis, nec alios facere sinunt. O quàm dissimiles sunt iis, qui primi in religione mihi seruiuerunt. hi enim se mutuò ad virtutum studium hortabantur, ac vitæ exemplo, piusque sermonibus ad amorem diuinum inflammabant, animabant etiam ad mortificationem passionum, & sui contemptum, vt perfectionis scopum attingerent.

VERVM esto, religiosum post consilium Superioris vel Confessarij iudicio cum discretione de virtute exercenda datum, labi

in

in morbum : quantum quæso hoc malum est ? Quid detrimenti illi indè contingit ? Ego qui Dominus sum, ita volo. quid si ego hac via à morbo animæ longè deteriori illum eripere cogitem ? An existimant isti homines, religiosum pium, si in ægritudinem labatur, idèd mihi displicere ? Mihi non displicent, nisi imperfecti, qui quo saniores sunt corpore, hoc me grauius crebrò offendunt. Mihi gratior est religiosus æger, si deuotus sit, quàm sanus, si deuotionis sit expers : nam ille etiam in ægritudine bonum præbet exemplum, & virtutem exercet, quorum neutrum facit sanus indeuotus. Et idcirco religiosus perfectionis cupidus, quando ægrotat, apud me nullius rei iacturam facit, quia æquè morbi ac sanitatis tempore à me stipendium consuetum meis militibus persoluitur. Morbus spiritualis ex imperfectionibus natus magnum detrimentum adfert, & non corporalis, ex quo probi religiosi non pœnitendum sæpè hauriunt fructum. Si corpore malè affecto, infirmaretur quoque voluntas, vt æger mereri amplius non possit, damnum aliquod pateretur, & nullus non iustam causam haberet talem morbum defugiendi. Verùm non ita est. sed potius contrariũ. vndè Apostolus meus dice-

2. Cor.

12.

Es bat,

bat, se cum infirmaretur, esse fortiorem, & virtutem ex infirmitate perfici. Fili vis facere rem tibi salutarem, mihi que per gratam? Fuge maleuolos istos detractores, haud secus quam virulentos serpentes. Et scias, si contemptis pestilentibus eorum calumniis conserueris studium perfectionis, tuam gloriam fore cumulatioram; quia ego, cuius amore hoc praestabis, liberalissimus tuus remunerator ero.

NON NVLLI idem viam perfectionis inire nolunt, quod paucos cernant eam ingredi, sed haec causa iusta non est, ut res tam fructuosa & laudata omittatur. Quid interest, siue multos, siue paucos, in re saluberrima habeas socios? Nonne satis tibi esse debet, hanc viam esse bonam, securam & ad felicissimum perducere terminum? Non habere multos socios in conficienda perfectionis via, tibi potius laudem & meritum adauget, quam imminuit. Immo singularis beneficij loco reputare debes; eò quod paucis contigerit. Sunt & pauci electi, licet multi sint vocati. Et multi currunt in stadio, sed vnus accipit brauium. Si tu potes esse vnus ex numero paucorum, & preciosam mereri coronam, cur abstines à cursu. Qui ex amore laborat, non est sollicitus

de

de aliorum societate, sed sufficit ei non deesse, cuius gratia laborem suscipiat. Ego sum ille, cuius amore omnes religiosi decurrunt ad perfectionis metam. Ego eorum sum dux & comes. Ego eos subleuo & defendo. Atque hoc solum iis satis esse deberet, ad iter magno & valenti animo continuandum. Neque admirari debes, hanc viam à paucis frequentatam, quia pauci sunt, qui serio se mortificent, qui cupiditates suas frangant, & sensuum blandimenta respuant; multi verò à spectabilibus huius mundi illecebris sinunt se in viam latam & spariosam abripi, quæ quantum statui religioso repugnet, nemo ignorare potest.

ALII adhæc sunt, qui se arceri permittunt à perfectionis huius laude ob humanos respectus, & fortunæ commoda, quod non est aliud, quàm insigni iniuria afficere virtutes, quarum est religiosi caput exornare, cum contra respectus humani, omniaq; commoda temporalia debeant substerni eiusdem pedibus. Qui ergò illa deserit propter hæc, virtutes necessario subiicit religiosi pedibus, respectus verò humanos sustollit in caput. Adhæc, qui pluris facit existimationem mundi, & huius seculi opes, quàm perfectionem,

ad

Luce 9.

ad quã ego religiosos exhortor, mihi quoque infert iniuriam, & sibi damnum. Omnes enim norunt, qui me erubuerit corã hominibus, quod ego quoque eum erubescam coram angelis Dei. Sed quæ hæc est ineptia & absurditas? Illi, cum degerent in sæculo, desiderio sectandæ perfectionis religiosæ deseruerunt mundum, eiusque temporalia commoda, atque aded omnes res humanas. Nunc autem postquam religionem sunt complexi, perfectioni renunciare volunt, propter mundum. An non hæc est manifesta stultitia? Iam cum respectus humanus non sit aliud, quam vanus quidam timor ne in aliqua actione sua, homo vituperetur, qua ratione vituperari potest religiosus perfectionis cupidus? Potestne illi in hac vita maior contingere gloria, quàm si de illo hoc asseratur? Quid verò religioso noui accidet, si à mundo contemnatur? Expectatne ab eo aliquam remunerationem, aut reformidat ne eius condemnetur sententia? Parum refert, sitne religiosus carus vel exosus mundo: magni autem refert si sit carus mihi.

DE MVVM & alij à calcanda hac perfectionis semita absistunt, ob repugnantiam quàm natura humana experitur in vsurpan-
dis

dis mediis, atque ob difficultatem, quam corpus deprehendit in emetienda via perfectionis. Ceterum hi aberrant à ianua. nam religiosum esse, vel ad perfectionem tendere, non est aliud, quam carnis cupiditates, & animi perturbationes coercere. Itaque si tu virtutis exercitationem deseris, ne incōmodes corpori, nimis delicatè te amas; nec video quod inter te, & delicatum secularem intercedat discrimen. Recordare fili, non esse hæc promissa, quæ mihi in ingressu religionis fecisti. Tunc enim proposuisti apud animum tuum multa pro me pati, corpus castigare, & mei, perfectionisque religiosæ causa, omni consolatione humana te exuere.

Bonum religiosum non debere esse contentum quocunque perfectionis gradu, sed aspirare ad maiorem.

CAPVT XV.

FILI, non faciunt mihi satis religiosi, si, ad qualemcunque aspirent religionis perfectionem, nisi aspirent quoque ad summam. Sic enim discipulis meis delaravi, cū eos cohortatus sum, vt essent perfecti, non sicut fuere Patriarchæ & Prophetæ, vel sicut Sera-